

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: žalobce: **Mgr. D. K.**, zast. prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem, se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalované: **Poslanecká sněmovna**, se sídlem Sněmovní 4, Praha 1, proti usnesení žalované, které bylo přijato na 65. schůzi žalované konané dne 16. 5. 2023 pod pořadovým číslem 630, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2024, č. j. 11 A 93/2023-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 10.466,50 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., advokáta, se sídlem Botičská 4, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeném usnesením podle § 7 odst. 7 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále též „zákon o RTV“), odvolala žalobce z funkce člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „RRTV“) dnem bezprostředně následujícím po dni doručení tohoto usnesení žalobci.

[2] Žalobce proti tomuto usnesení žalované podal žalobu. Městský soud nadepsaným usnesením zrušil usnesení žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že žalovaná je v projednávané věci tzv. „jiným orgánem“, kterému bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy a napadené usnesení je

právě takovým rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy. V této souvislosti poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012–49, v němž mimo jiné vyslovil, že „*Poslanecká sněmovna může mít postavení správního úřadu, pokud nevykonává zákonodárnou činnost, ale je jí uložena i činnost jiná, například kontrolní*“, a odkázal na stanovisko, které vyjádřil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 8. 2007, č.j. Obn 1/2006–11. V něm zdejší soud dovodil, že v konkrétních případech má Poslanecká sněmovna postavení jako správní úřad, který rozhoduje o subjektivních veřejných právech. Pravomoc odvolat člena RRTV je dána žalované § 7 odst. 7 zákona o RTV, přičemž tuto pravomoc uplatňuje v oblasti veřejné správy, neboť nejde ani o výkon moci zákonodárné, ani moci soudní. Napadené rozhodnutí Poslanecké sněmovny je individuálním právním aktem, neboť je jím autoritativně rozhodováno o výkonu funkce člena RRTV. Shodný závěr, vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 231/2001 Sb.

[3] Následně městský soud shledal, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná zcela přehlédla, že jí žalobce dne 13. 3. 2023 zaslal k návrhu na své odvolání vyjádření, v němž namítal, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro jeho odvolání z funkce člena RRTV a vznesl v něm množství konkrétních námitek, ke kterým se však žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila. Nelze přehlédnout, že návrh usnesení zaslaný žalobci k vyjádření ještě před jeho projednáním v Poslanecké sněmovně je zcela totožný se schváleným usnesením. I z toho je patrné, že se žalovaná námitkami žalobce vůbec nezabývala. Z rozhodnutí však musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Těmto požadavkům ale žalovaná nedostála. Povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o odvolání člena RRTV i s ohledem na jím podané námitky ostatně vyplývá jak z ustálené judikatury, tak i z důvodové zprávy k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon o RTV.

[4] Pokud žalovaná námitky žalobce uplatněné k návrhu na odvolání žalobce z funkce člena RRTV vypořádala až ve vyjádření k podané žalobě, nelze tento postup považovat za dostatečný a soud k této argumentaci nemůže přihlížet. Soud proto nemohl postupovat jinak než napadené rozhodnutí zrušit, aniž prováděl žalobcem navržené důkazy. Žalovanou zavázal, aby vypořádala jednotlivé námitky uvedené žalobcem k návrhu na jeho odvolání z funkce člena RRTV, a to tak, aby soud mohl její úvahy účinně přezkoumat. Současně provede a vypořádá žalobcem navržené důkazy, případně uvede důvody, pro které provedení dokazování považuje za nadbytečné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) **kasační stížnost**. Stěžovatelka v prvé řadě uvedla, že jednání žalobce naplnilo podmínky pro jeho odvolání uvedené v § 7 odst. 7 písm. c) zákona o RTV. Rozhodnutí stěžovatelky nepodléhá soudnímu přezkumu, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka je orgánem moci zákonodárné, a její usnesení proto nelze považovat za rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy správním orgánem. Stěžovatelka přitom vychází z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 32 Cdo 3491/2008, jehož závěry

pokračování

lze aplikovat i v posuzované věci. Odkaz městského soudu na důvodovou zprávu k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon o RTV, označila stěžovatelka za irrelevantní, neboť důvodová zpráva nemá normativní charakter, není právně závazná a není ani oficiálním výkladem zákona, což potvrzuje Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 19. 1. 2013, sp. zn. II. ÚS 4754/12. Závěr, že přezkum usnesení Poslanecké sněmovny není v pravomoci obecných soudů, převzal také Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 11. 4. 2016, sp. zn. 32 Cdo 1563/2014. K otázce přezkumu usnesení Poslanecké sněmovny se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2012, č. j. 3 As 11/2012–28. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem městského soudu, že odkaz na tento rozsudek je nepřipadný, neboť řeší jinou situaci. Usnesení Poslanecké sněmovny je forma rozhodnutí tohoto zákonodárského orgánu a Ústava České republiky ani zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny (dále též „zákon o jednacím řádu“), nerozlišuje jednotlivé „typy“ usnesení Poslanecké sněmovny. Právní úprava podmínek přijetí usnesení je jednotná.

[6] Závěr městského soudu, že návrh usnesení je totožný jako schválené usnesení, je irrelevantní. Stěžovatelka při projednávání návrhu na odvolání žalobce postupovala podle zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Každý poslanec může k navrženému usnesení předložit pozměňovací návrhy v souladu s § 63 odst. 1 bod 4 zákona o jednacím řádu, o nichž poté Poslanecká sněmovna hlasuje před hlasováním o závěrečném usnesení. Jiná změna navrženého usnesení není možná a Poslanecká sněmovna není oprávněna postupovat jiným způsobem. Jakýkoliv jiný postup by totiž byl v rozporu se zákonem o jednacím řádu. Poslanecká sněmovna nemůže provádět „klasické“ dokazování podle některého z procesních předpisů českého právního řádu. Ústava ani zákon o jednacím řádu nic takového neupravuje a ani neodkazuje na jiný právní předpis. Rozhodující je vždy přijetí usnesení předepsanou většinou. Svá usnesení Poslanecká sněmovna neodůvodňuje, usnesení je výsledkem projednání předepsaného zákonem o jednacím řádu. Poslanecká sněmovna jako zákonodárský orgán, který má prioritně zákonodárskou pravomoc a další úkoly vykonává pouze na základě zákonů, není správním orgánem v rámci veřejné správy a její usnesení nejsou rozhodnutími ve smyslu správního řádu. S extenzivním pojetím veřejné správy ze strany žalobce a městského soudu stěžovatelka nesouhlasí, neboť neodpovídá Ústavou stanovené dělbě státní moci.

[7] V návaznosti na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/24 stěžovatelka uvedla, že napadeným rozsudkem je zasažena sama podstata dělby moci zakotvená v Ústavě. Usnesení Poslanecké sněmovny je právně závazné a obecné soudy musejí takové usnesení respektovat a nemají pravomoc je přezkoumávat. Pravomoc odvolat člena RRTV je výlučnou kompetencí Poslanecké sněmovny a patří mezi ta rozhodnutí, která jsou výrazem autonomie Poslanecké sněmovny jako zákonodárského sboru. Poslanecká sněmovna v této otázce tedy nevystupuje jako správní orgán. Tento závěr vyplývá i z principů, na kterých je založen soudní přezkum rozhodnutí jiných orgánů, mezi které patří i princip zdrženlivosti (sebeomezení) soudní moci. Projednání žaloby mělo být prohlášeno za nepřipustné podle § 68 písm. e) s. ř. s.

[8] Podle § 7 odst. 8 zákona o RTV musí být usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena RRTV z funkce řádně odůvodněno. Jedná se o jediný požadavek, který zákon na obsah usnesení klade. Důvody pro odvolání žalobce z funkce člena RRTV jsou v rozhodnutí žalované výslovně a přesně uvedeny. Zákon o RTV komplexně upravuje proces odvolání člena RRTV. Názor městského soudu, že Poslanecká sněmovna se musí ve svém usnesení o

odvolání člena RRTV vypořádat s námitkami (argumenty) účastníků řízení, tak nemá oporu v zákoně. Výklad práva, který stanoví subjektům práva přísnější kritéria než zákon sám, je obzvláště ve veřejném právu nepřijatelný. Důvodem, proč zákon vyžaduje, aby byl dotčený člen RRTV vyzván k zaslání stanoviska, není nutnost na základě těchto námitek měnit návrh usnesení, což by mimochodem vedlo k nutnosti nové výzvy k vyjádření dotčeného člena RRTV, ale to, aby vyjádření dotčeného člena RRTV společně s návrhem usnesení tvořilo dostatečný podklad pro rozhodování poslanců.

[9] Na základě všech předložených skutečností, se kterými se Poslanecká sněmovna dostatečně vypořádala, došla k závěru, že jsou dány důvody pro odvolání žalobce z funkce člena RRTV. Zákonný požadavek na řádné odůvodnění usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena RRTV z funkce byl proto zcela naplněn s tím, že toto odůvodnění bylo úplným a dostatečným podkladem pro rozhodnutí Poslanecké sněmovny. Z obsahu usnesení a z jednání Poslanecké sněmovny dne 16. 5. 2023 je přitom patrné, jakými konkrétními úvahami se Poslanecká sněmovna řídila při posuzování věci a rozhodování o ní. Závěr městského soudu, že se Poslanecká sněmovna nevypořádala s námitkami žalobce a nerefletovala je v napadeném usnesení, považuje proto stěžovatelka za neopodstatněný a jdoucí nad rámec požadavků stanových v zákoně o RTV. Současně je stěžovatelka tohoto názoru, že na námitky žalobce nemuselo být v předmětném usnesení jednotlivě a výslovně reagováno, protože z obsahu usnesení vyplývají úvahy a závěry Poslanecké sněmovny, které dostačujícím způsobem vypořádaly všechny žalobcem uplatněné námitky. Usnesení tak bylo řádným a dostačujícím podkladem pro rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce člena RRTV. Rozsudek městského soudu je nesprávný, nezákonný a odporující § 7 odst. 8 zákona o RTV. Zrušení usnesení Poslanecké sněmovny jen z toho důvodu, že výslovně neobsahuje vypořádání s jednotlivými námitkami žalobce, považuje stěžovatelka za neopodstatněné a jdoucí nad rámec požadavků stanovených zákonem. Vypořádání se všemi námitkami žalobce a úvahy, kterými se přitom Poslanecká sněmovna řídila, vyplývají z odůvodnění předmětného usnesení.

[10] Poslanci jsou voleni lidem, na rozdíl od zaměstnanců správního orgánu, kterých se netýká výkon poslaneckého mandátu. Nelze tedy v určitých věcech bez dalšího přistupovat k Poslanecké sněmovně jako k běžnému správnímu orgánu s ohledem na veškerá specifika zakotvená v Ústavě, především s ohledem na dělbu moci. Poslanecká sněmovna je primárně orgánem moci zákonodárné.

[11] V **doplnění kasační stížnosti** ze dne 15. 7. 2024 stěžovatelka uvedla, že požadavek zákona o RTV, který vyžaduje, aby osoba ve funkci člena RRTV dostala prostor vyjádřit se k obsahu a návrhu usnesení, byl splněn. Obsah vyjádření byl hodnocen a zohledněn. Trvat za této situace na samostatném a izolovaném posouzení a hodnocení vyjádření žalobce se jeví jako přepjatý formalismus. K žalobcem zmíněné potřebě dodržení procesních záruk v případě procesu odvolání člena RRTV stěžovatelka odkázala na prokazatelné projednání a hodnocení postupů a vyjádření žalobce.

[12] Žalobce ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že Poslanecká sněmovna nevystupovala jako orgán moci zákonodárné, neboť nešlo o výkon zákonodárné moci. K žádnému zásahu do rozhodování Poslanecké sněmovny ze strany moci soudní v tom smyslu, jaký uvádí žalovaná, nedošlo. K výkladu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobce uvedl, že výkon funkce člena RRTV nepochybně je výkonem veřejných subjektivních práv a

pokračování

odvolání z funkce jejího člena je zásahem do výkonu těchto práv. Z toho plyne, že Poslanecká sněmovna rozhodovala o veřejných subjektivních právech žalobce. Důvodová zpráva k zákonu č. 242/2022, kterým byl novelizován zákon o RTV do současného znění, uvádí, že Poslanecká sněmovna je jiným orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a její rozhodnutí je tudíž ve správním soudnictví přezkoumatelné. Odkazy stěžovatelky na judikaturu neobstojí. V rozsudcích Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3491/2008 a sp. zn. 32 Cdo 1563/2014 nemělo usnesení Poslanecké sněmovny, jehož soudní přezkum Nejvyšší soud tehdy vyloučil, povahu rozhodnutí o veřejných subjektivních právech. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 11/2012–28 šlo o výkon disciplinární pravomoci Poslanecké sněmovny vykonávané vůči členovi této komory parlamentu. V nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/24 se jednalo o přezkum zákona z hlediska jeho ústavní konformity a princip dělby moci byl vztažen k nezávislému postavení moci soudní.

[13] K tvrzení stěžovatelky, že Poslanecká sněmovna rozhoduje vždy formou usnesení, a tudíž paušálně platí, že veškerá její usnesení jsou ze soudního přezkumu vyňata, žalobce uvedl, že tak tomu není, neboť je vždy nutno přihlídnout k obsahu usnesení a jeho účinkům, které jsou v tomto konkrétním případě zcela jiné než v případech, na které žalovaná odkazuje. Není vyloučeno, aby některá usnesení Poslanecké sněmovny měla povahu správního rozhodnutí. Princip dělby moci tak nebyl a nemohl být kasační stížností napadeným rozsudkem vůbec narušen.

[14] Stěžovatelka zcela pomíjí účel a smysl zákonných požadavků na obsah usnesení sněmovny spočívající v tom, že usnesení musí být řádně odůvodněno. O přezkoumatelném rozhodnutí lze uvažovat jen tehdy, vypořádá-li se se všemi rozhodnými skutečnostmi, tj. bere v potaz i stanoviska (námitky) dotčeného člena RRTV. Pokud by se Poslanecká sněmovna nemusela těmito námitkami zabývat, jak se stalo v posuzované věci, pak by požadavek zákona o RTV, aby byl členovi RRTV dán prostor pro vyjádření se k návrhu na jeho odvolání z funkce, postrádal jakýkoliv věcný význam. Z toho pak nutně plyne povinnost Poslanecké sněmovny se námitkami člena RRTV zabývat a vypořádat je v rámci odůvodnění svého usnesení, v čemž Poslanecká sněmovně nic nebránilo.

[15] Stěžovatelka v **replíce** k vyjádření žalobce namítla, že dělení výkonu státní moci na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní obsažené v čl. 2 odst. 1 Ústavy zjevně chápe Ústava institucionálně a nikde ani náznakem neuvádí, že se toto rozdělení vztahuje jen k některým agendám příslušné moci. Setrvala na svém přesvědčení, že v posuzované věci nevystupovala jako správní orgán a nebyla oprávněna postupovat jiným způsobem.

[16] Žalobce v **duplice** odpověděl, že soudní kontrola rozhodování komor Parlamentu není žádným vychýlením rovnováhy mechanismu dělby moci – viz přezkum ústavnosti přijatých zákonů Ústavním soudem. Tím spíše to nelze tvrdit tehdy, nejde-li v konkrétním případě vůbec o výkon zákonodárné moci. Nedostatečná zákonná pravidla upravující proces odvolání člena RRTV z funkce je nutno vyvážit obezřetným postupem Poslanecké sněmovny, který by měl dosáhnout účelu zákonné úpravy a chránit zákonem proklamovanou nezávislost RRTV a jejích členů.

[17] Stěžovatelka v **triplice** zopakovala, že postupovala v souladu se zákonem o RTV, který upravuje proces odvolání člena RRTV.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení správnosti závěrů městského soudu, že (i) usnesení stěžovatelky o odvolání žalobce z funkce člena RRTV podle § 7 odst. 7 písm. c) zákona o RTV podléhá přezkumu ve správním soudnictví a že (ii) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. 1. Zda je napadené usnesení stěžovatelky rozhodnutím správního orgánu

[21] Podle § 7 odst. 7 písm. c) zákona o RTV může Poslanecká sněmovna člena RRTV odvolat, *dopustil-li se takového jednání, které narušuje jeho důstojnost, nestrannost nebo nezávislost, anebo zpochybňuje nezávislost nebo nestrannost Rady.*

[22] Podle § 7 odst. 8 zákona o RTV *usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce musí být řádně odůvodněno. Návrh usnesení Poslanecké sněmovny podle věty první předseda Poslanecké sněmovny před hlasováním Poslanecké sněmovny o odvolání člena Rady z funkce písemně oznámí dotčenému členu Rady a požádá ho o písemné stanovisko, k jehož doručení stanoví přiměřenou lhůtu, alespoň však 15 pracovních dnů. Návrh usnesení předseda Poslanecké sněmovny zároveň zveřejní na internetových stránkách Poslanecké sněmovny. Stanovisko dotčeného člena Rady rozešle předseda Poslanecké sněmovny všem poslancům neprodleně poté, co jej obdrží.*

[23] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právníckou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právníckých osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).*

[24] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře opakovaně dovodil, že Poslanecká sněmovna může v určitých situacích vystupovat jako správní orgán. Učinil tak nejprve v usnesení ze dne 29. 8. 2007, č. j. Obn 1/2006-11, č. 1386/2007 Sb. NSS. Uvedl zde: *„V případě pozastavení činnosti z důvodu porušení ustanovení § 18 zákona o politických stranách měl být proto správný takový postup navrhovatele, kterým by byly dodány chybějící doklady Poslanecké sněmovně, přičemž tento úkon nelze rozumně vykládat jinak, než jako implicitní podání návrhu na znovuoobnovení činnosti strany. V podmínkách právního státu pak je pochopitelné, že o tomto návrhu musí být rozhodnuto, a to pozitivním či negativním způsobem. Pokud by Poslanecká sněmovna povinnost politické strany shledala splněnou, dochází tím současně k obnovení její činnosti, což prakticky znamená odstranění shora popsaného stavu*

pokračování

„znebybnění“. V případě negativního rozhodnutí Poslanecké sněmovny má Nejvyšší správní soud za to, že se jedná o rozhodnutí správního úřadu zasahující do subjektivních veřejných práv politické strany, přezkoumatelné v rámci správního soudnictví v režimu soudního řádu správního. Správnímu soudu tak přísluší právo takového rozhodnutí Poslanecké sněmovny zrušit a zavázat ho právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).“ Dále v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 3 As 103/2016–33, konstatoval, že Poslanecká sněmovna je primárně orgánem moci zákonodárné, může však být i nositelem rozhodovacích pravomocí v oblasti veřejné správy, což znamená, že není vyloučeno, aby v některých případech vystupovala též v roli správního orgánu.

[25] O takový případ se jednalo i v posuzované věci, neboť stěžovatelka zde nejednala jako orgán moci zákonodárné, ani v rámci výkonu svých ústavních (zákonodárných) kompetencí. Při vydání svého rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce člena RRTV stěžovatelka vykonávala zákonem stanovenou jinou pravomoc a v rámci ní autoritativně rozhodovala o subjektivních veřejných právech žalobce. Jmenováním do funkce člena RRTV totiž získává jmenovaná osoba veřejné subjektivní právo na výkon této veřejné funkce, kterou může pozbyt pouze za podmínek stanovených zákonem o RTV. Zde je třeba též upozornit na to, že funkce člena RRTV je jinou veřejnou funkcí ve smyslu čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. Šimíček, V.: Komentář k čl. 21. In: Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I.: Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha, Wolters Kluwer, 2012, s. 510). Čl. 21 odst. 1 v sobě zahrnuje též právo veřejnou funkci nerušeně vykonávat a právo na ochranu před svévolným odvoláním z veřejné funkce (nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 255/99, a ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06).

[26] Nejvyšší správní soud dále v této souvislosti ve shodě s městským soudem poukazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon o RTV, v níž je uvedeno, že „rozhodováním o odvolání člena Rady (a předsedy Rady) z funkce vykonává Poslanecká sněmovna správní činnost sui generis“ a „Poslanecká sněmovna je při naplňování působnosti podle § 7 zákona o provozování vysílání nahlížena jako »jiný orgán, jemuž bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy« ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, a její rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce má povahu rozhodnutí správního, které lze napadnout žalobou podle § 65 a násl. soudního řádu správního.“ Stěžovatelce je sice třeba přisvědčit, že důvodová zpráva nemá normativní charakter, právní závaznost, není oficiálním výkladem zákona ani pramenem práva. Představuje však vodítko pro výklad právní úpravy, neboť může obsahovat důvody, které vedly zákonodárce jejímu přijetí. Městský soud proto nepochybil, když z důvodové zprávy při posouzení věci vycházel. Je tedy zřejmé, že závěr městského soudu je zcela v souladu s vůlí historického zákonodárce zachycenou v cit. důvodové zprávě.

[27] Stěžovatelka především rozporovala, že by napadené rozhodnutí bylo možno považovat za rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Výkladem tohoto pojmu se zabýval rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2010, č. j. 2 As 24/2010-53. V dané věci bylo třeba posoudit, zda úkon soudu spočívající v nepotvrzení členů věřitelského výboru dle § 11 odst. 4 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, představuje rozhodnutí jiného orgánu o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl: „Veřejná správa je ústředním pojmem správního práva, přesto neexistuje vyčerpávající a všeobsahující definice tohoto

pojmu. Lze poukázat na doktrinální názor, podle něhož: »Správa společnosti, správa státu jako celku i jeho jednotlivých územních jednotek, jako složek územní organizace státu, tzn. správa veřejných záležitostí ve společnosti zorganizované ve stát, je projevem realizace výkonné moci ve státě, a to včetně specifického postavení tzv. veřejnoprávní samosprávné moci, přičemž se tato správa souhrnně označuje pojmem veřejná správa. Veřejná správa se tak člení na, resp. v sobě zahrnuje, jednak tzv. státní správu a jednak tzv. samosprávu.« (Průcha, Petr: Správní právo. Obecná část. 6. vyd. Brno: Masarykova univerzita a Doplněk, 2004, str. 46). Z podané definice, jakkoliv v ní lze spatřit prvky tautologie, je zřetelné, že jedním z definičních znaků veřejné správy je skutečnost, že jde o projev realizace výkonné moci ve státě. V. Sládeček pak podává negativní definici veřejné správy: »Materiálně se (...) veřejná správa vymezuje jako souhrn státních činností, které nejsou zákonodárstvím, soudnictvím nebo vládou.« (Sládeček, Vladimír: Obecné správní právo. Praha: ASPI, 2005, str. 19 - 20). K obdobnému, přes určitou skepsi k možnostem podat definici natolik složitého jevu, jako je veřejná správa, dospívá i D. Hendrych (Hendrych, Dušan: Správní právo. Obecná část. 5. vyd. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 3).“ V tomto smyslu je zřejmé, že v posuzovaném případě se jedná o rozhodování v oblasti veřejné správy, neboť rozhodování o odvolání člena RRTV není činností zákonodárnou (výstupem je individuální správní akt, nikoli normativní akt) ani výkonem moci soudní, neboť stěžovatelka postrádá atributy soudního orgánu, tj. především nezávislost a nestrannost.

[28] Závěr, že Poslanecká sněmovna v posuzované věci vystupovala atypicky jako správní orgán, je dále v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 5. 2015, č.j. Nad 288/2014-58, v němž judikoval, že *„pojem správního orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční – správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium.“* Právě nutnost nahlížet na pojem správní orgán ve smyslu soudního řádu správního v kompetenčním smyslu, nikoli ve smyslu institucionálním, vyvrací argumentaci stěžovatelky, že jako v Ústavě ČR (čl. 15) vymezený orgán moci zákonodárné nemůže být pojmově správním orgánem a její usnesení nepodléhá kognici správních soudů.

[29] V tomto ohledu se jedná o jeden z případů, kdy orgán státu vykonává mimo svou základní (běžnou) pravomoc také pravomoc správního orgánu, kterými se již v minulosti Nejvyšší správní soud zabýval, viz bod 11 rozsudku ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 391/2020 – 65, v němž zdejší soud konstatoval, že *„podobně jako to vysvětlil NSS ve vztahu k prezidentovi republiky, i ve vztahu k vládě platí, že vláda vykonává jednak pravomoci v postavení ústavního orgánu, jednak (byť spíše výjimečně) pravomoci správního orgánu, jehož výstupy podléhají přezkumné činnosti správních soudů (srov. rozsudek ze dne 27. 4. 2006, čj. 4 Aps 3/2005-35, č. 905/2006 Sb. NSS).“*

[30] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 32 Cdo 3491/2008, není pro posuzovanou věc relevantní, neboť se v něm Nejvyšší soud zabýval závazností usnesení Poslanecké sněmovny podle čl. I. bodu 5 zákona č. 364/2000 Sb. pro převod nemovitosti na nabyvatele, nikoli rozhodnutím Poslanecké sněmovny zasahujícím do subjektivních veřejných práv jednotlivce. Ze stejného důvodu

pokračování

není relevantní odkaz stěžovatelky na rozsudek ze dne 11. 4. 2016, sp. zn. 32 Cdo 1563/2014, v němž se Nejvyšší soud zabýval právem na uzavření smlouvy o bezúplatném převodu vlastnického práva k nemovitostem. Pro tuto věc není nijak relevantní ani odkaz stěžovatelky na nálezný sp. zn. Pl. ÚS 5/24, v němž Ústavní soud vyslovil, že platová restrikce soudcovských platů provedená zákony napadenými u Ústavního soudu byla v rozporu s čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy (nezávislost soudní moci) ve spojení s čl. 2 odst. 1 Ústavy (dělba moci). V posuzované věci správní soudy do výkonu zákonodárné pravomoci stěžovatelky nijak nezasahují.

[31] V případě, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud v dalším stěžovatelkou zmíněném rozsudku ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 3 As 11/2012-28, č. 2651/2012 Sb. NSS, stěžovatelka potvrdila rozhodnutí mandátového a imunitního výboru Poslanecké sněmovny, jímž uložil poslanci pokutu za disciplinární provinění dle § 13 odst. 2 zákona o jednacím řádu. Závěr zdejšího soudu, že výkon pravomoci Poslanecké sněmovny a jejích orgánů je součástí moci zákonodárné a disciplinární odpovědnosti poslance, jak ji má na mysli čl. 27 odst. 2 Ústavy, bezprostředně souvisí s výkonem poslaneckého mandátu jako ústavněprávního institutu, a nikoliv s rozsahem subjektivních práv a povinností poslance v oblasti veřejné správy, není pro posuzovanou věc relevantní. V posuzované věci se jedná o skutkově i právně zcela jiný případ, který se netýká interní disciplinární odpovědnosti poslance, nýbrž o výkon rozhodovací pravomoci stěžovatelky navenek, jejímž adresátem je konkrétní třetí osoba. Závěr městského soudu, že odkaz stěžovatelky na tento rozsudek je nepřipadný, neboť řeší jinou situaci, je proto zcela správný.

[32] Z toho, že Ústava České republiky ani zákon o jednacím řádu nerozlišuje jednotlivé typy usnesení Poslanecké sněmovny, nelze dovozovat, že usnesení žalované v posuzované věci nepodléhá soudnímu přezkumu. Z hlediska soudního přezkumu je totiž rozhodující obsah přezkoumávaného správního aktu. Navíc ze shora citovaného § 7 odst. 8 zákona o RRTV vyplývá, že zákon klade na usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena RRTV a na proces jemu předcházející určité zvláštní procesní, formální i obsahové požadavky nad rámec obecné úpravy v Ústavě a zákoně o jednacím řádu, které vedou k závěru, že v případě tohoto aktu stěžovatelky se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[33] K popisu stěžovatelky, jakým způsobem postupuje při přijímání svých rozhodnutí a ke skutečnosti, že nevede správní řízení ani dokazování, postačuje uvést, že městský soud žádná procesní pochybení v rámci přípravy a schválení přezkoumávaného usnesení stěžovatelce nevytýkal. Stěžovatelkou zmíněné skutečnosti, že Poslanecká sněmovna jakožto zákonodárný orgán má prioritně zákonodárnou pravomoc a není správním úřadem, si je Nejvyšší správní soud plně vědom. To však nic nemění na tom, že na základě zákona o RTV stěžovatelka vydala usnesení o odvolání žalobce z funkce člena RRTV, které je rozhodnutím napadnutelným u správních soudů žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť konstituuje, resp. zde ruší, práva žalobce jakožto člena RRTV, a tím je způsobilé zkrátit žalobce na jeho veřejných subjektivních právech. Závěr městského soudu, že napadené usnesení stěžovatelky podléhá kognici správních soudů, proto nepředstavuje extenzivní pojetí veřejné správy a není ani v rozporu s Ústavou stanovenou dělbou moci. Stěžovatelka předmětné usnesení vydala na základě zákona o RTV, který jakožto orgán moci zákonodárné sama schválila, a přezkum tohoto usnesení soudem nijak nezasahuje do zákonodárné činnosti stěžovatelky. Otázka, zda svěřením rozhodování o právech a povinnostech jednotlivců v oblasti veřejné

správy stěžovatelce jakožto orgánu moci zákonodárné, je vhodné z hlediska řádného výkonu takové pravomoci a (ne)uzpůsobení stěžovatelky k procesům inherentním rozhodování správních orgánů o právech a povinnostech jednotlivců, přesahuje rámec otázek potřebných pro rozhodnutí této věci.

[34] Pravomoc odvolat člena RRTV je vskutku výlučnou kompetencí Poslanecké sněmovny. Stěžovatelka se však mylí, když má za to, že rozhodnutí o odvolání člena RRTV patří mezi ta rozhodnutí, která jsou výrazem autonomie Poslanecké sněmovny jako zákonodárného sboru, neboť jak již bylo zdůvodněno, toto rozhodnutí má s ohledem na svůj obsah a účinky na práva třetích osob povahu správního rozhodnutí, které podléhá soudnímu přezkumu.

[35] Ani ze stěžovatelkou zmíněného principu zdrženlivosti (sebeomezení) soudní moci nelze dovodit výluk jejího usnesení ze soudního přezkumu, jelikož v případě rozhodnutí zasahujících do subjektivních veřejných práv je třeba tento princip vykládat restriktivně a ve prospěch soudního přezkumu, protože pouze soud může zabezpečit jejich řádnou ochranu. Nejvyšší správní soud uvádí, že v právní úpravě ani v judikatuře správních soudů má původně francouzská doktrína vylučující soudní přezkum tzv. politických aktů (*actes de gouvernement*, srov. k tomu Malíř, J.: Politické limity soudního přezkumu v historické perspektivě: Příklad *actes de gouvernement* ve francouzském právu. In: Jurisprudence č. 6/2017, s. 3 a násl.) pouze omezený odraz. V minulosti Nejvyšší správní soud pouze ojediněle uznal absenci pravomoci k přezkumu tzv. ústavních aktů prezidenta republiky: např. zastupování státu navenek, sjednávání a ratifikace mezinárodních smluv, pravomoc svolávat zasedání Poslanecké sněmovny, rozpustit Poslaneckou sněmovnu, podepisovat zákony (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005-35, č. 905/2006 Sb. NSS), popř. rozhodnutí o vyhlášení amnestie (nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 14/13, rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36). Ústavní soud rovněž pouze velmi omezeně aplikuje tuto doktrínu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20, kterým soud odmítl návrh na zrušení rozhodnutí o nouzovém stavu ve smyslu čl. 6 odst. 1 ústavního zákona o bezpečnosti republiky, neboť jde o akt vládnutí politického charakteru). Ve vztahu k napadenému usnesení stěžovatelky, kterým bylo přímo rozhodováno o právech třetí osoby (žalobce), však nemůže být zvažováno uplatnění sebeomezení soudní moci, neboť nejde o výkon ústavních kompetencí stěžovatelky a znamenalo by to porušení práva žalobce na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. i porušení práva na výkon veřejné funkce dle čl. 21 odst. 4 Listiny a čl. 4 Ústavy, podle něž základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci. Stěžovatelka se tedy mylí, když má za to, že projednání žaloby mělo být prohlášeno za nepřipustné podle § 68 písm. e) s. ř. s., neboť soudní řád správní ani žádný jiný ústavní či „obyčejný“ zákon rozhodnutí stěžovatelky nevylučuje ze soudního přezkumu (není dána žádná z kompetenčních výluk uvedených v § 70 s. ř. s.).

[36] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá že usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena RRTV z jeho funkce je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ochranu před tímto úkonem Poslanecké sněmovny zasahujícím do veřejných subjektivních práv jednotlivce (žalobce) poskytují správní soudy (§ 2 s. ř. s.). Nejedná se proto o rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu, jak se domnívá stěžovatelka. Poslanecká sněmovna sice vskutku je primárně orgánem

pokračování

zákonodárným, to však neznamená a nevylučuje, že v určitých případech může vystupovat v postavení správního orgánu.

III. 2. Zda je rozhodnutí stěžovatelky řádně odůvodněno

[37] Nejvyšší správní soud se dále zabýval důvodností kasační argumentace stěžovatelky proti závěru městského soudu o nutnosti zrušení napadeného usnesení z důvodu absence vypořádání námitek žalobce uplatněných k návrhu usnesení. K tomu Nejvyšší správní soud předesílá, že smyslem a účelem odůvodnění správního rozhodnutí je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, neboť jen tím lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 11. 1997, sp. zn. II. ÚS 271/96). Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádá-li se správní orgán s námitkou účastníka řízení, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, nebo ze dne 27. 9. 2024, č. j. 7 As 89/2024-37).

[38] Stěžovatelce je na místě přisvědčit, že podle § 7 odst. 8 zákona o RTV musí být usnesení Poslanecké sněmovny o odvolání člena RRTV z funkce řádně odůvodněno a že určité důvody, pro které přikročila k odvolání žalobce z funkce člena RRTV, jsou v jejím rozhodnutí uvedeny. Stěžovatelka se však mylí, když má za to, že názor městského soudu, že Poslanecká sněmovna se musí ve svém usnesení o odvolání člena RRTV vypořádat s námitkami (argumenty) člena RRTV, o jehož odvolání z funkce se rozhoduje, nemá oporu v zákoně, protože zákon o RTV vyžaduje pouze to, aby bylo předmětné usnesení odůvodněno. Nejvyšší správní soud prvně uvádí, že názor stěžovatelky dovedený *ad absurdum* by znamenal, že požadavek zákona by byl naplněn v případě jakéhokoli odůvodnění usnesení stěžovatelky dle § 7 odst. 8 zákona o RTV bez ohledu na jeho obsah. Takový výklad je třeba odmítnout, protože by ve svém důsledku znamenal popření zákonného požadavku na řádné odůvodnění usnesení stěžovatelky o odvolání člena RRTV z funkce, a tím i k vyprázdňení soudního přezkumu takového usnesení. Naopak je třeba trvat na shora vysvětlených základních požadavcích na obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

[39] Jestliže totiž zákon o RTV v § 7 odst. 8 předsedovi Poslanecké sněmovny ukládá, aby požádal dotčeného člena RRTV o písemné stanovisko k návrhu usnesení Poslanecké sněmovny, pak z toho ve spojení s požadavkem na řádné odůvodnění usnesení o odvolání člena RRTV z funkce vyplývá, že stanovisko dotčeného člena RRTV, pakliže obsahuje relevantní argumentaci, musí být zohledněno tak, že se s ním Poslanecká sněmovna vypořádá ve svém usnesení. Jinak by totiž stanovisko dotčeného člena rady bylo opomenuto, resp. nebylo by jakkoli zřejmé, zda a jakým způsobem Poslanecká sněmovna nahlížela na jeho obsah. Také zde je na místě opětovně poukázat na již městským soudem citovanou důvodovou zprávu k zákonu č. 242/2022 Sb., kterým byl novelizován zákon o RTV, která uvádí, že „z platné právní úpravy vyplývá pro orgány vydávající správní rozhodnutí povinnost uvést v rámci odůvodnění důvody rozhodnutí, úvahy, kterými se řídily při výkladu právních předpisů a hodnocení podkladů řízení, a vypořádat se s námitkami (argumenty)

účastníků řízení. Podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností příslušných orgánů, aby se mimo uvedení zásadních právních a skutkových úvah v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly se všemi argumenty účastníků tak, aby odůvodnění v konkrétním případě vytvářelo podklad pro porozumění důvodům, na nichž je založeno, a aby tyto důvody přesvědčivě obhájily jejich výrok.“

[40] Výklad zaujatý městským soudem tak je správný, logický, racionální a není nad rámec požadavků zákona o RTV. Ke konstatování stěžovatelky, že důvodem pro výzvu k zaslání stanoviska dotčenému členu je, aby vyjádření dotčeného člena RRTV společně s návrhem usnesení tvořilo dostatečný podklad pro rozhodování poslanců, Nejvyšší správní soud uvádí, že je vskutku na místě použít stanovisko dotčeného člena RRTV také jako podklad pro rozhodnutí Poslanecké sněmovny, to však nic nemění na nutnosti jej též zohlednit v odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky.

[41] Závěr městského soudu, že se stěžovatelka nevypořádala s námitkami žalobce a nerefletovala je v napadeném usnesení, je zcela správný, přičemž zřetelně vyplývá již z toho, že znění návrhu usnesení, které bylo dne 23. 2. 2023 doručeno žalobci se žádostí o písemné stanovisko, je totožné se schváleným usnesením ze dne 16. 5. 2023, a nijak tedy nereflektuje stanovisko zaslání žalobcem, které bylo stěžovateli doručeno dne 13. 3. 2023. Stěžovatelka se proto mylí, když tvrdí, že poukaz soudu na stejně znění navrženého i schváleného usnesení je irelevantní.

[42] Žalobce ve vyjádření k návrhu usnesení na své odvolání z funkce člena RRTV mimo jiné uvedl, že požadavek nezávislého a nestranného výkonu funkce se vztahuje k pravomocem RRTV, což znamená, že musí být zkoumáno, zda jednáním člena RRTV je ohrožen výkon těchto pravomocí. Konstatoval, že požadavek na nezávislost a nestrannost člena RRTV se z povahy věci musí vztahovat právě k těm činnostem, které RRTV vykonává. Nedávalo by žádný smysl, aby člen RRTV musel být nezávislý a nestranný v jakékoliv své činnosti, tj. nemohl zaujímat stanoviska a postoje k různým záležitostem či otázkám, které se samotnou působností RRTV nesouvisí. Důvodem pro odvolání z funkce člena RRTV proto může být jen takové jeho jednání, které zpochybňuje nezávislost a nestrannost člena RRTV při rozhodování o těch věcech, které jsou RRTV svěřeny. Vyjádřil přesvědčení, že z jednání kladených mu za vinu neplyne, že by podléhal něčím pokynům a rozhodoval ve prospěch nebo neprospěch některé osoby. Dále zpochybnil jednotlivé skutkové okolnosti, z nichž stěžovatelka vycházela. K označení za člena marketingového týmu Andreje Babiše uvedl, že se jednalo o označení zvolené Českou televizí. Se žalobcem nikdo toto označení nekonzultoval, a neměl proto možnost jej ovlivnit, popř. se proti němu ohradit. Nevěděl ani, že byl takto ve vysílání České televize označen. Členem marketingového týmu Andreje Babiše žalobce nikdy nebyl, což lze dovodit i z faktu, že není uveden v žádném z transparentních účtů hnutí ANO, které se vztahují k prezidentským volbám. K výrokům, u kterých mu bylo vytýkáno, že hovořil v množném čísle v souvislosti s vedením prezidentské kampaně Andreje Babiše, uvedl, že není vůbec zřejmé, jakou souvislost mají citované výroky s jeho nestranností a nezávislostí jako člena RRTV. Není ani nijak doloženo, že vystupoval ve prospěch Andreje Babiše. Konstatování určitých skutečností nemůže být bráno jako něčí podpora. Ve prospěch žádné politické strany nebo politického hnutí nevystupoval. Zákon nezakazuje členům RRTV být členem politické strany nebo hnutí. Může-li být člen RRTV členem politické strany, je otázkou, zda se může vyvarovat toho, aby vystupoval v její prospěch, protože i pouhé členství v politické straně

pokračování

nebo hnutí by bylo možno vykládat za vyjádření podpory. Ke své činnosti pro Karla Havlíčka uvedl, že spočívala především v poradenské a konzultační činnosti, kterou nijak navenek hnutí ANO 2011 nepodporoval, ani nevystupoval v jeho prospěch. Jednalo se o standardní činnost, ke které využíval svých znalostí. Podstatu práce potvrzuje i v návrhu zmíněná dohoda o pracovní činnosti, ze které plyne, že vykonával práce administrativní povahy. Výkon výdělečné činnosti je s funkcí člena RRTV slučitelný. Výkon práce pro Karla Havlíčka a pro Janu Pastuchovou nijak neohrozil řádné plnění povinností žalobce v RRTV. Částka 5.000 Kč mu byla poukázána za dřívější vypracování analýzy v souvislosti s volbami do Senátu v roce 2022. Jednalo se o standardní výdělečnou činnost, která nijak neovlivnila řádný výkon funkce člena RRTV. Žalobce shrnul, že jakékoliv jeho vystoupení musí být vykládáno v kontextu, ve kterém bylo učiněno, a nelze mu podsouvat úmysly, které neprojevil. V návrhu se netvrdí žádný případ rozhodnutí RRTV, nebo jeho jiného postupu při výkonu funkce člena RRTV, ve kterém by se měla tvrzená či spíše domnělá závislost a zaujatost projevit. Žalobce uzavřel, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti nejsou naplněny zákonné podmínky pro jeho odvolání z funkce člena RRTV.

[43] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce ve svém stanovisku konkrétně a relevantně zpochybňoval a vyvracel podklady a důvody návrhu usnesení na jeho odvolání z funkce, a stěžovatelka se proto měla s jeho argumentací vypořádat. Vzhledem k tomu, že tak ani náznakem neučinila, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné (aniž by se nyní mohl vyjadřovat k důvodnosti žalobcem uplatněných argumentů a námitek).

[44] Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že na námitky žalobce nemuselo být v předmětném usnesení jednotlivě a výslovně reagováno, protože z obsahu odůvodnění předmětného usnesení vyplývají úvahy a závěry Poslanecké sněmovny, které dostačujícím způsobem vypořádaly všechny žalobcem uplatněné námitky. Stěžovatelce lze sice přisvědčit v tom, že z odůvodnění předmětného usnesení vyplývají její úvahy. To však nic nemění na tom, že vypořádání námitek žalobce v něm zcela absentuje a obsah vyjádření žalobce nebyl jakkoli hodnocen a zohledněn. Jak již bylo výše vysvětleno, požadavek na vypořádání argumentace a námitek žalobce přitom není přepjatým formalismem, jak se domnívá stěžovatelka. Odvolání člena RRTV představuje závažný zásah do jeho práv a povinností souvisejících s touto funkcí, a musí být proto řádně odůvodněn, což zahrnuje nejen představení důvodů pro toto odvolání spatřovaných Poslaneckou sněmovnou, ale i řádné vypořádání námitek dotčeného člena RRTV. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že stěžovatelce nic nebránilo její usnesení v reakci na stanovisko žalobce doplnit o vypořádání žalobcem vznesené argumentace.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[45] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[46] O nákladech Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za dva úkony právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 24. 7. 2024, duplika ze dne 27. 8. 2024) podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996

Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, ve výši 6.200 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Dále Nejvyšší správní soud žalobci přiznal odměnu ve výši jedné poloviny, tj. 1.550 Kč a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu)] za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 18. 7. 2024. Tento úkon sice výslovně není uveden v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, který jmenuje úkony s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny. Za takový úkon však písm. a) tohoto ustanovení označuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu náleží za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto Nejvyšší správní soud za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku přiznal odměnu v uvedené výši. Celkem tedy zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8.650 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1.816,50 Kč. Celkově tedy je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 10.466,50 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu